

Meie Mats

Toimetus ja talitus asub Harju tän. 46/15.

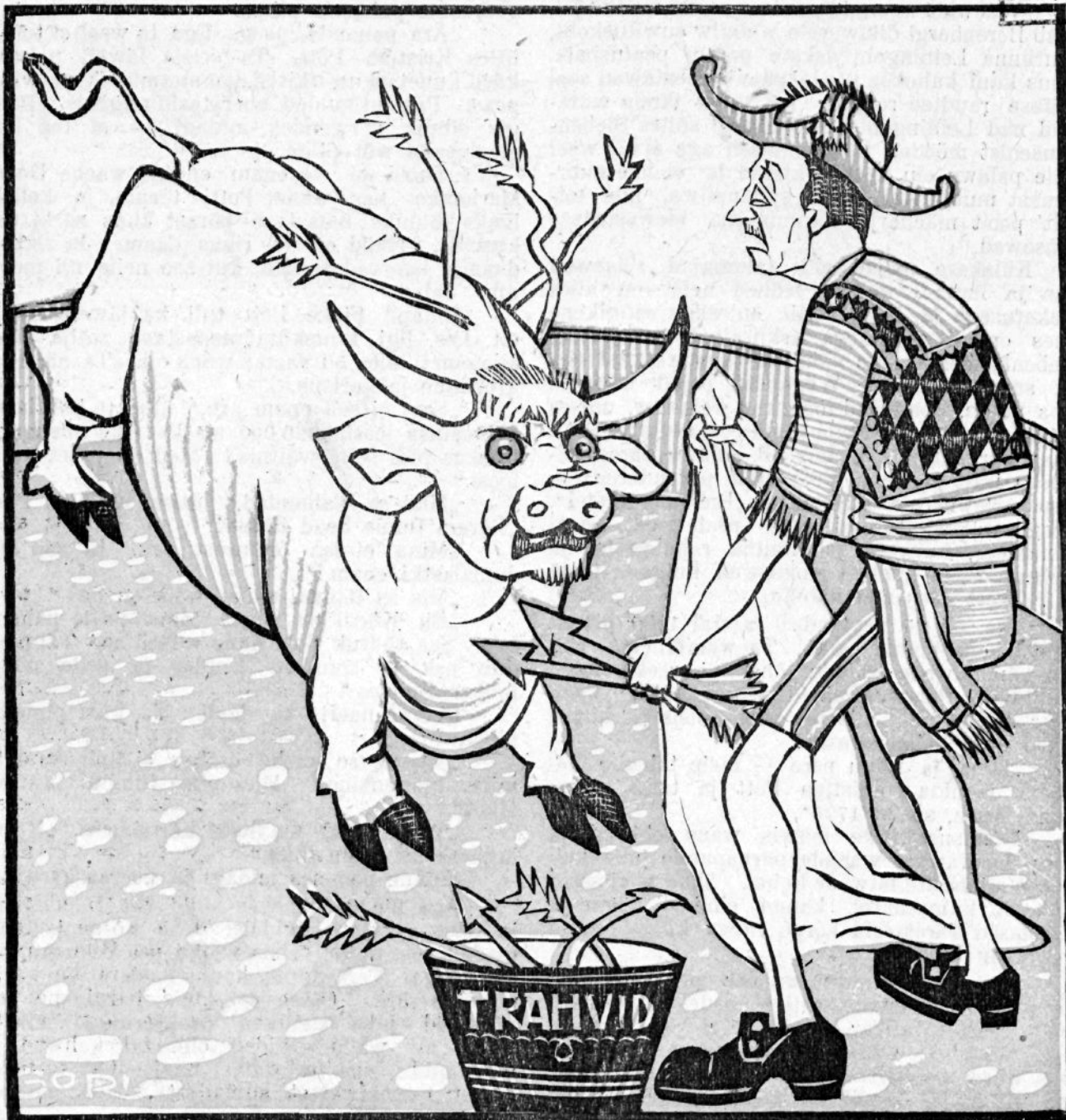
Mr. 57. (239)

Laupäeval, 20. märtil 1920.

Mr. 57. (239)

Härjawõitlus.

EESTI
RAHVUS-
RAAMATIKOGU

O, torreador! Sa marodööri, saherdajat
mööda areeni taga ajad
ja noole järel lased noole,

kuid lõppu ei tule selle loole.
On asjata su püüd ja hool,
ei surmata wõi paprenooll

Prokuröör.

Lulse Westkirchi romaan.

1.

Madala mäeaheliku jalal seisab teiste väikeste kogukondade keskel Siebenhauseni küla-kene. Põhja pool küla seisavad küla põllud, mis nagu kirju malelaud lagendikku täidavad. Lõnna, lääne ja ida poolt piirab külakest tihe lehepuumets, mis nagu Okasroosikese loss küla väiksust varjab.

Waewalt weerandtunni tee eemal, mäeküljel, asub Berenbergi õitswusele walmiw suwituskoht, suurlinna Leiningeni sakste parem peatuspaik. Kuus kuni kaheksa korda päewas peatawad seal väikse raudtee rongid. Iga tunni järele wurawad nad Leiningenist Berenbergi sõites Siebenhauseni mööda. Siebenhausen aga ei ole weel selle palawa elu keerdu kistud ja ei näe suurlinnast muud kui pakse suitsupilwa, mis teiselt poolt mäeharja liikumatuna taewasinasse tõusewad.

Külakese majad ehk talumajad seisawad õue ja lautade wahel. Mõned neist on alles õlekatusena ja kõigil neil on waga salmikene ühes omaniku nimega ärkliseinale waabatud. Siebenhausenis pole näha ei suurt rikkust ega ka suurt waesust. Wanemad pojad hariwad oma põldu, nooremad töötawad wäikeses, unises mäekaewanduses. Nelja aasta eest asutati „Poolkuu“ kõrtsi ligidale, mis all külatee ääres seisab ja isalt pojale ja pojapojale pärandatud on, üles mäeweerule uus kõrts „Roheline mänd“. Keegi wäljast tulnud mees peab seda, keegi linnamees, kuiwetu ja himulik raha peale, ja Siebenhauseni mehed jooksewad hulgana tema juure, sest koos meelitab ju.

See oli 25. septembril aastal 1900 pärast lõunat kella kolme paiku. Taewas sinetas rebitud kõuepilwede wahelt, õhk oli raske nagu juulikuul. Palawuselained wirwendasid „Poolkuu“ ärklist üle, mis tee pool seisis ja kirjud tähed ukse kohal sirasid:

„Mina ja minu pere — meie tahame Jehowat teenida. Kristjan Pott ja tema naine Anna Marie, aastal 1775“.

Mõnusewirwe lehwis wana ehituse ja õues kaswawate wanade pärnapuude juba kollaseks minewate latwade kohal. Tuid nokitsesid üksteist katuseäärel, kanad siblisid liiwas ja warblased käratsesid kõrge ridwa külge seotud wiljawihu ümber.

Kõrtsi laia õuewärawa ees, mis juba õige pehastanud ja enam hästi hingedel ei seisnud, seisis kartuliwanker. Kubu õlgi oli koorma peale wisatud. Õlgede kõrwal seisis suur kirjuks wärwitud kirst. Ohjad käes, ootab kutsar. See oli lahja, kondiline poiss, kellel mustad juuksed otsa ees rippusid. Keegi ei teadnud, kust

ta pärit oli. Keegi kerjus naine oli ta Siebenhausenis ühes küünis surses sünnitanud. Ja et ta pühapäewal sündinud, siis oli õpetaja talle nimeks pannud Konrad Sonntag. See nimi oli aga ka ainus pühapäewalik omadus, mis poisil iial oli. Sõnakehwana, tusaseua kaswas ta Siebenhauseni elanikkude mitte just pehmel kaswatusel üles ja teenis nüüd juba 14. eluaastast saadik „Poolkuul“ Kristjan Potti juures. Potti tunti kui meest, kes elas ja elada laskis ja isegi kõige põikpealisematega läbi sai.

Mida pikemaks aeg wenis, seda pikemaks wenis ka Konrad Sonntagi alumine moka. Ta plaksutas pahaselt piitsa.

„Ära pahanda, poeg. Ega ta weel ei tule,“ ütles Kristjan Pott. Ta seisis läwel, paksud käed kuuetakus, tikitud sammetmütsikene wiltu peas. Paksud huuled naeratasid pilgates. Pungis silmis wrwendas midagi — ei tea kas meelepaha wõi pilge.

„Tema ei ole enam endine waene Doora Marhenke, kes wana Potti teenib ja kellele igaks jõuluks halastuse pärast kuus särki tuli kinkida. Nüüd on ta rikas daam. Ja rikkad daamid lasewad oodata, kui see neile nii meeldib. Jah.“

Emand Fieke Pott tuli ka läwele, lahja eit, kes ligi kuuekümmneaastane wälja nägi, aga ometi alles 50 aastat wana oli. Ta nagu oli krobeline ja kortsus.

„Sest ei saa enam aru,“ ütles ta haledasti. „Üheainsa loosiga 20,000 marka! Ja niisugune lipakas pidi selle wõitma! Meil oli ju ka kolm loosi.“

„Mis sa pahandad,“ ütles Kristjan Pott. „Parem tunne head meelt!“

„Mina ei saa õiglusest aru. Ei saa aru Jumalastki enam!“

„Mis sa tõinad, naine, kõik on hea.“

„Ei, Kurttil on õigus tema peale pahane olla. See tüdruk pole õnne wääriline. Tal puudub usk ja truudus. Kuidas ta selle mehe ümber lipitses.“

Sulane naeris tigidasti. Ta käsi pigistas piitsawart.

„Missuguse mehe ümber ei lipitsenud ta mitte, perenaine? Missuguse ümber mitte? Mis?“

„Tasa, tasa,“ manitses kõrtsimees. „Noore inimese asi nagu ikka.“

Sulaue pomises midagi ja pööras kõrwale.

Aga üle tee lähenes nüüd üks imelik isik ja astus ootajate ligidale. Ühe kõrge ja teise madala õla wahel seisis wäike pea kolmenurgelise näoga. Teraw lõug kadus kaelarätiku warju peaaegu ära. Otsaesisel, mis haruldane lai, waatasid juba hallikad juuksesalgad musta mütsi alt wälja. Riided olid tal kehwad ja wõidunud. Aga terawatest näojoontest ja heledatest nuuskiwatest silmadest paistis iseteadwus, et ta teistele ka tarwilik oli

„Nii, siis on wist küll nüüd liigutaw lahku- mine ees,“ küsis ta ja waatas reast kõikidele otsa. „Jah, emand Pott, kas ei ole ma teile alati ütelnud, et tüdrukul õnnelik käsi on?“

„Ärge lobage, Marlen,“ ütles kõrtsinaine pahaselt. „Keegi herra kinkis talle selle loosi jootrahana. Mis on siin õnneliku käega tege- m st.“

„Õnn on õnn, emand Pott. Tüdrukul oli nõiduwust ja kui ta nii uhke ei oleks, ma —“

„Siis usute, et ta ka teie waranduse oleks üles leidnud, millest alati lobate?“

See on kindel, et siin ligidal üks warandus peitub.“

Kõrtsimees naeris:

„Marlen, kui tead, kus ta seisab, ütle mulle. Teeme pooleks ja ma ei karda kuraditki selle väljatoomise juures. Ütle ainult, kus ta seisab — ahahah!“

Marlen raputas pead.

„Teil ei ole seda kätt, herra Pott. Doo- ral ta oli ja siis weel kellegil Siebenhausenis. Teie, herra Pott, seda ei suuda, mina ka mitte. — Doora wõitis siis 30,000 marka?“

„20,200. Mina kirjutasin ta kirjad. Doora ise ju ei osanud.“

„Ja see on nüüd talle wälja makstud?“

„Penni pealt. Pangaherra Frankenberg Leiningenis maksis talle raha wälja. Olin ise seal juures. See oli minu kohus ja nalja tegi see mulle ju ka. Jah.“

„20,000 marka on ju suur raha, tõsi, aga mina ütlen, siin ligidal on weel enam. — Siis keegi herra kinkis talle selle loosi?“

„Seda ta ütleb,“ seletas Fieke. „Maikuu Leiningeni laadal.“

„Kes see siis oli?“

Pott kehitas õlasid.

„Kes seda teab. Oli paljugi, kes talle meeldida tahtsid. Minu teenistuses oli tüdruk aus ja alati rõõmus ja mitte niisugune, kelle juuresolekul õlu hapuks läheb.“

„Jah, Pott tegi talle ju ka silmi,“ tähendas Fieke.

„Tõesti?“ naeris Pott.

„Ega wanadus jõleduse eest kaitse,“ tähendas Marlen. Ja pööras siis pead. — „Aga noo- rus ka mitte. Sealt tuleb weel keegi Jumalaga jätkma.“

Tulija oli noor talupoiss truusüdamlise näoga ja haruldaselt uduselt waatawate silmadega. Kahwatult teretades astus ta teiste hulka.

„Nii see ilma asi on,“ pilkas Marlen. „Tahab Mari, ei taha Jüri, tahab Jüri, ei taha Mari. Täna ei oleks su isal wist küll enam midagi selle wastu, kui sa suure lillekimbuga Potti majasse lähaks.“

Johannes Mülleri päewitanud nägu muutus weel tõmmunuks, aga ta ei wistanud. Ja küü- rakal ei olnud aega uut pilkawat tähendust teha. Sest koja tagaseinast kerkis esile üks neiu, nii

walge ja elurõõmus, et otse säras. Kuldjuuksed raamisid ta nägu, mis õnnes hõõgus. Seljas kandis ta wiletsasti passiwat helesinist kleiti — külätüdrukute kanget pühapäewauhkust. Kübar, mille peal terve peenar moonisid, rippus tal käewarrel. Pahemas käes oli tal pruun nahk- tasku särawate messingplaatidega ja hea lu- kuga. Parema käe sirutas ta ruttu kõrtsimehele wastu.

„Noh, jääme siis Jumalaga, herra Pott. Ja olge terve ka, Jumalaga, emand Pott. Nüüd pean katsuma, et ruttu Bantelni ema juure jõuan.“

„Seda oleksid wõinud ju ammu teha.“ wastas emand tuseselt. Kurt ootab juba.“

Kurt Sonntag astus eest, et Doora wankrile saaks. Aga see raputas pead.

„Wii peale mu asjad ema juure, mina tean üksigi teed.“

„Tüdruk,“ kiristas sulane. Peensoon hak- kas ta otsaesisele paisuma.

„Bantelni on tükk maad. Istu peale, ru- mal tüdruk,“ manitses Pott.

„Ei, ei. Kui mina tulewikus sõidan, olgu hea tõld. Wõib olla, ehk tulen Ülestõusmise pühiks ju tõllas, kas minu ema wõi kellegi teise seltsis, herra Pott. Jumal, kudas ema saab rõõ- mustama! Kas mäletate weel, herra Pott, kudas ta kahe aasta eest ema siia tõi? Tookord tegime kojasa kauba, kui ma nüüd tulen, wiib proua Pott meid saali sohvale. — Noh, jällenagemise- ni! — Noh, jällenagemiseni! — Ah nii.“

Ta wõttis käsitasku lahti ja otsis sealt midagi.

„Kuule, Kurt, tule siia — pead ka midagi saama waewa eest. Olid alati hea poiss.“

Kurt tõstis silmad ja waatas talle otsa, kuna ta soon ikka weel paisus: „Katsu sa!“

See oli waewalt kuuldaw, aga nii täis äh- wardust, et tüdruk käe tahtmata tagasi tõmbas: „Noh, siis mitte!“

Ta sammus trepist alla.

„Jumalaga, Marlen. Ja otsi oma warandus õige pea üles, et sul sama hea elu saaks kui mul.“

Alles nüüd nägi ta noort talupoissi, kes tema tulekul kõrwale astunud.

„Johannes!“ — Ta punastas. „Noh waata, Johannes!“

„Ma pean sinuga weel kord kõnelema,“ ütles noormees tasa, kui wana.

„Noh, siis wõid mind pisut saata,“ wastas neiu. „Mul pole aega wiita — ema ootab.“

„On sul aga ka kõik raha koos?“ küsis kõrtsimees.

Doora tõstis rahatasku wõidurõõmsana kõrgele:

„Wiimse pennini!“

„Tüdruk, sa peaksid küll sõitma. Lollus on nii suure rahasummaga ükski läbi metsa minna.“

„Oh, ega seda ju keegi ei tea. Ja metsa ma ei lähegi. Jään maanteele.“

„Miks ei jätnud teie raha linna?“ küsis Marlen imestades. „Hoiuühisus maksab head protsendid.“

„Mina soovitasin ka raha hoiule jätta,“ kinnitas Pott. Soovitasin soojalt, aga kas tüdruk sellest küsib!“

Doora raputas naerdes pead.

„Ei, herra Pott, ei. Ärge pange pahaks. Teie olete tubli mees ja mina pean teist lugu. Aga minu raha teie ei saa. Selle saab onupoeg Müller Bantelnis, kelle juures ema elab. See paneb selle weski sisse. Seal on ta kindel, sealt saan ma ta alati kätte. Ise on mees. Jumalaga, Jumalaga!“

Ta pööras ja jooksis külategid mööda alla. Kleit lehwis tal nagu lipp jalgade ümber. Pruun tasku ta käes kõikus, tantsis nagu lõbu pärast. Mahalöödud peaga sammus Johannes Müller tema kõrwal.

Ka Kurt Sonntag oli liikuma hakanud. Pikkamisi sammus hobuue, rasket wankert järele wedades. Kurt juhtis hobust, silmad maas, ja ei waadanud kordagi üles. Soon oli tal otsaesisel ikka veel tursunud, ja kui küla wiimased majad tal juba selja taga, hakkasid tal huuled tasakesi pomisema, kuna ta aegajalt piitsaga õhku löi, nagu oleks tahtnud ta kedagi tabada.

Käed püksitaskus oli Pott warkides teele wahtinnd, kunni noor paar ja wanker silmist kadusid.

„Ah!“ ütles ta siis sirutades. „Nüüd on nad läinud ja inimene saab kord ju puhkusele minna.“

„Kui sa aga magada saad,“ pomises Fieke.

„Magamine on elus kõige parem asi; ära lase mind kedagi eksitama.“

„Wõõraid juba ei tule,“ lausus Fieke pahaselt. „Sest saadi kui Hellmeier ülewal kõrtsi awas, näeb neid meil harwa.“

„Wähemalt sel ajal ei tule keegi.“

Kristjan Pott aegutas ja kadus kaldudes majasse.

„Ei tea, kas Hellmeier ülewal ka niipalju peaks magama, Marlen?“

„See? — Ei maga ööselgi. On alati jalul. Ikka lahke, kuid näeb ju wälja nagu kuu wiimane weerand. Aga iga kuu wiiwat ta raha Leiningenisse hoiule. See on tõsi.“

Emand Pott ohkas.

„No jah, mis seal siis on?“ trööstis Marlen. „Ega's ta raha ometi ei wõi hauda kaasa wõtta. Ei aita see, et inimene enda surnuks töötab, emand Pott. Teie mees on palju targem. Tunneb elust magu. Niisugune wana kõrts kui teie oma käib iseenesest.“

Emand Pott ohkas veel sügawamini ja läks siis jälle majasse tööle. Marlengi läks üle tee oma tuppa õmbluse töö juure tagasi ja mõtles oma waranduse peale, mis kusagil maapõues pidi peituma ja leidjat ootas.

Waheajal sammus noorpaar ruttu edasi. Et järeletulew rattapõrin neid eksitas, olid nad maanteelt metsa ääres jalgteele pööranud.

Doora naeris silmi pilgutades:

„Loll poiss, see Kurt Sonntag!“

Müller waatas talle kurwalt silma.

„Kas sa minu üle ka naerad, tüdruk?“

See oli esimene sõna, mis ta ütles.

„Kudas te selle peale tulete, Johannes?“

„Pea ülema, et ma seda wäärt olen. Ja siiski ka mitte. See ei ole nõrkus ega argtus, kui inimene oma wana isa austab ja pisut ootab, kunni see asjast aru saab ja selgusele jõuab. Sinust lahkunud ma ei oleks iial. Ma ei wõi sinust lahkuda, tead!“

Neiu ei wastanud. Üsna tasakesi trallitas ta laulu.

„Doora!“

„Mis te tahate?“

„Sa pead mulle truuks jääma!“

„Kas ma seda siis ei ole olnud?“

Poisi silmad leekisid.

„Doora, Doora! Mõttele Jaaniöö peale, mil ma sinu akna all seisin ja sina —, sina —.“

„Tõsi, siis rääkisid ma küll lollusi — jah.“

„Minul oli see aga tuline tõde, püha tõde!“

Doora kõigutas oma kübarat paar korda edasi ja tagasi, siis waatas ta saatjale otsa.

„Ma ütlen teile midagi, Johannes. See on ju wäga ilus, et teie isa selgusele on jõudnud ja teie ka. Aga see kestis pisut kaua. Ja mina ei ole niisugune, kes ootab. Wõiks ju olla, et mulle wahe peal keegi teine enam on meeldinud, mis? Ja eks ole tõsi, Doora Marhenke wõib täna enam nõuda kui eila?“

Johannes wõttis neiu käest kinni ja raputas seda:

„Kui see wilets raha, mis sul seal taskus, meie wahele wahe teeb, siis olgu ta äraneeud!“

„Ohoo, mitte sugugi. Mina ei nea seda mitte.“

„Doora, sina pead minu naiseks saama!“

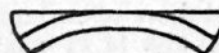
„Teie kosimine teeb mulle au, Johannes, aga ärge pange pahaks, kui ma praegustel asjaoludel selle üle veel pisut järele mõtlen. Oleks ju võimalik, et ma veel paremat wõiksin teha.“

„Waata ette!“ — Poisi hää kõlas kõhisedes. „Sina ütlesid, ei, wandusid, et ainult mind armastad?“

„Oleksite wõinud mind siis kohe sõnast kinni wõtta, Johannes. Nüüd on sellest ju nii kaua aega tagasi, et enam ei mäleta.“

„Et sa nüüd rikas oled, siis tahaksid wist küll mõnda paremat, rikkamat linnasaksa!“

(Järgneb.)

„Sabatashnik“.

„Mispärast sa pimeloom kõigil loomadel sabad ära oled raiunud?“
 „Mispärast? Kurat, need sabad on mu elu ära tüütanud. Muud ei ole kui üks saba teise peale: suhkrusaba, passisaba, sissetulekumaksusaba ja pergel teab veel mis sabad! Ma ei wõi ühtegi saba enam kannatada. Kasi eemale, eit, muidu käristan sul ka särgisaba maha!“

Oh wesna, wesna . . .

(à la Lauluraamat.)

Jõuaks tulla, jõuaks tulla
Kewade kui „türgi mulla“,
siis on ses suhtes soojad ilmad,
päike pruuniks praeb silmad;
oh, wesna, wesna . . . krasna!

Muru haljas, muru haljas,
jõe ihu jäest paljas,
õrnas tuules põesad liikwad,
„armupaarid nendes kiikwad;
oh wesna, wesna . . . krasna!

Kaerad, nannid, kaerad, nannid
on me tshekileiwa annid, —
põllumees, see ootab ammu
linnast „wärsket põllurammu“;
oh wesna, wesna . . . krasna!

Wale raha, wale raha
on liikumas, — see lugu paha,
aga kui weel ringi longid,
waled ka „suhkrukupongid“;
oh wesna, wesna . . . krasna!

Ast ja Pitka, Ast ja Pitka,
kewadet nad ootwad ikka,
siis on kahewõitlus lahe,
„päiksepiiste“ — ja asi tahe;
oh wesna, wesna . . . krasna!

Alalehed, ajalehed
kirjutasid, et kõik mehed
lähwad terweks suweks metsa,
kes on „kaswatanud watsa“;
oh wesna, wesna . . . krasna!

Passi sabas, passi sabas
seisti nii, et krambid nabas,
tuleb suwi, õhus wabas,
seistaks „roheline“ sabas;
oh wesna, wesna . . . krasna!

Tappis täia, tappis täia,
Judenitsh ja laskis käia,
nüüd lööb Lätis ta lamenti,
et „welled andke täi-patenti“;
oh wesna, wesna . . . krasna!

Kui külakosti, kui külakosti
ootame Soomest õhuposti,
suwel kukub õhust napsi,
alla loobitakse lapsi;
oh wesna, wesna . . . krasna!

Ei enam oska, ei enam oska
elada, kui läinud Poska,
aina maksud, aina maksud
käiwad nagu kõrwalaksud;
oh wesna, wesna . . . krasna!

Oh de jure, oh de jure,
nii ei saa sa tulla — kuule,
anna weidi „alkäemaksu“,
ehk saad liigutada saksu;
oh wesna, wesna . . . krasna!

August Brawò.

Rewident.

(Ettetujutuse pöees).

Saaremaal Abroka wallas waliti
haridusloogu koosolekul koolide rewidentiks kohalik politseikordnik.

„M. Maa.“

Klasstituba on waitne, kui mõistlik õõ.

Suppi Ruudi, kes harilikult tunni monotoon-
just sellega wähenbas, et kooliõpetajale kummipüssiga
tindisõrapnella habemesse lastis, ehk pingilaua all
piiluparti puhus, ehk eesistuja seltsimehi wõidunud
kuueseljatagusele wõitaid suradid moalis, istus nagu
peksasaanud mustlase muumia pingil ega liiguta-
nud oime. See oli kortus.

Kõik teadsid, et midagi tuleb.

Kooliõpetaja, noor punapõseline inimesepoeg,
kes hirmsa aiduraiduga Klimbi Madu naist arma-
tas, tõstus kathedril nagu porgandi õis kuwarju-
tuse ajal ja wärises realaest jalatallani.

Kõik teadsid, et midagi tuleb.

Ja see midagi tuli.

Rewident!

Poisistest läis wärin üle, nagu orasepõllust enne
tormi. Kooliõpetaja tõusis püsti ja hakkas kuube
seljast maha ajama. See oli hirmus äritus.

Siis sai ta aru, et ta lollust teeb ja tõendas
kramplitult kaelasidet.

Rewident istus laua taha. Kooliõpetaja filme
eesti jooksid hirmsas kiiruses toledad mõitefilmid
mõõda: wangimaja, sool ja leib, käeraud, akna-
trellid, wõllapuu, kogupant, kuulipriis, Siber,
Saapsolu.

Rewident sügas ninäärest ja pööras kooliõpe-
taja poole.

„Noh, mis teil siin praegu käsil siis o kah?“

„Whiiska . . . herra rewident!“

„Aha! . . . Wõi siiski, siiski teidi põll, nawan-
tanta wotta pill! . . . Jah, see on kena lugu . . .
Seda harjutage edasi . . . Kas seba ka olete fat-
sunud: „soltse woodit i saamoodit a temniitsa moi
temno?“

„Ei ole weel nii kaugele jõudnud . . . See
on wiist Wene keele õpetawas. . .“

„Di see ei lähe! . . . Te, noormees, ärge
arwake, et see Wene keele õpetus kama on! . . .
Ei ole, brateis! . . . Ja see on kena laul, see õpe-
tage poietele kätte! . . . Kui praegu kätte wõtta
ja seba kolme ääleaga warteti laulda, siis ma ütlen,
et hoiu ja keela! . . . Mis te weel siis õpetate
siin?“

„Noh. . . kõik . . . tunniplaani järele. . .“

„Do, see ei lähe! . . . Tunniplaani järele
õpetades juba mõisliku meest wälja ei tule — ta
jääb oma mõistusega iljaks! . . . Mäe, meil rongid
liiguvad praegu tunniplaani järele — ja kas nad
kunagi õigel ajal päralt jõuavad? . . . Tutki, seda
ei ole. . . No aga mis õpetused teil siin weel
ons? . . . Mõpula on kah?“

„Jah, on . . . see on alamates jagudes!“

"Mis! . . . Misparast misugune wahetegemine? Meil pole siin praegu mingit ulemat ega alamit — koi on ihelugused. . . See oli wanal sarismuse ajal, kus wahet tehti, nuksid on uks sama koi!"

"No ja, waadake, see on digus kull. . . me wahet ei teegi. . . ainult wanaduse poolest. . . algajad ja juba . . . enam wahem . . . nii utelba, kes juba midagi teawad . . . Algajatel on muidugi alles aabits. . . Stin aga wõtame juba: ajalugu, maadeteadust, algebrat, matematikat, geometriat."

"So lo, wõi jedawiti! . . . Aga rehnuuti ta õpetate?"

"Jlla kah! . . . See ongi matematika. . ."

"Urge mind õpetage! . . . Ma tean ise, mis rehnuut on ja mis see . . . maanuti ta on! . . . Noh aga waatame järele . . . Hei, fina seal, pu-nasepeaga pönnmagu. tõuse püsti!"

"Poiis tõuseb püsti."

"See mulle jee rehnuut wälja: üks mees elas jada aastat wanaks. Mitu paari saapaid ta jelle aja sees läbi kulutas? . . . Noh, mis sa wahib mulle otja? . . . Wasta, kui su käest küstakse!"

"Poiis ei lausu musta oga walget. Ta kõrwat ainult punetawad."

"Remident saab wihafeks."

"Sita rehnuuti mehed olete! . . . Sedasama tühja asja ei teagi! . . . Ei wiitfi õpida! . . . Urwate, et mingit knirulli ei o'e! . . . No küll ma waatan. . . Kas nimnastikat ta teete?"

"Jah, näbalas kaks tundi, herra remident! . . ."

"So. Noh waatame järgi! . . . Tule siia, fina seal! . . ."

"Noh, storei, storei! . . ."

"Poiis astub kartlikult rewident'i juurde."

"Nimnastikat teha mõistad? . . . Mis? . . . Noh, waatame järele! . . . Kaswata tiritamme!"

"Poiis seisab ühe koha peal ja ei liiguta filma ega kõrwa. Remident lööb käega wastu lauda."

"Wat sul uubist! . . . No, mis sa mulle otja wahib. . . Seisa pea peal! . . . Uja jalad äles! Noh, posalbatsti! . . . Ei mõista? . . . Kasi oma koha peale. . . Saab äles märgitud! . . . Kooliõpetaja, sehtendust õpetate?"

"Jah. . . kolm tundi näbalas . . . iga esmaspäew, lestinädala ja laupäew!"

"Aga ma tahan praegu näha saada! . . . Ma siin laupäewani ootama ei hakka! . . . sellega te wõdada ei saa. . . Hei, passol juba, fina seal! . . . Mis ja ennast seljataha ära petad? . . ."

"Poiis tuleb aegamööda lähemale."

"Wõta riiditaki ja sehtenda mulle Taraspulba nägu tahwle peale!"

"Poiis wahib saapa ninasi."

"Mis sa maha wahib? . . . Sa ei mõista sehtendada? . . . No ma ei tea, mis asja te mõistate? . . . Kasi oma koha peale. . . Mefrafiwa! Mitsewo ne panimajesi! . . . Hei, fina, mis su nimi on?"

"Poiis tõuseb püsti ja pomiseb midagi."

"Määgi lõwemini! . . . Wana sa oleb?"

"Wiisteist aastat! . . ."

"Misparast nii noor? . . . Hm! . . . Aga hea küll! . . . Kudas on selle wangimaja nimi, mis Tallinnas kantrewalutsi ajal maha põletati? . . . Ei tea? . . . Aga misugune karistus potab find awallitus kohas marutegemise eest, mis seltskondlikele julgrolekule wõib äbaohlikuks saada? . . . Ka ei tea? . . . Hm. . . Aga misugune on jaoskonna älema worm? . . . Ei tea? . . . Hm. . . Aga, mis eest Mihkel Anne boeg Mürts kolmeks aastaks wangi mõisteti? . . . Jälle ei tea. . . Jstu, turat! . . . Midagi ei tea! . . . Mis asja te teate? Ühte ei tea, teist ei tea, aga koolis käiwad! . . . Ainult pükste kulutamine, mund midagi! . . . Ja kooliõpetaja kah! . . . No, misparast te poisja ei õpeta?"

"Kuidas ei õpeta! . . . Ma õpetan nagu õpetawas ettenähtud . . . Misugusi kõrwaliti asju, ma muidugi ei õpeta . . . See ei ole tähtis!"

"Mis? Wõi see ei olegi tähtis? . . . Sooh! Ah Mihkel Mürts tapab inimese waele omaks ja see ei olegi tähtis! . . . Wäga ilus! . . . See on juba palksewiku õpetus! . . . Te olete riigiwastafed! . . . Te õpetate lapsi määstama ja marseleefet tegema! . . . Käeb äles! . . . Tulge ligi! Küll ma teile digeloha leian! . . . Ja ta wiib koi foolasputlasse!
Gori.

Üllatus.

(Peaagu Mart Lekstein.)

Kui haige, päiwi jahwas ajaweske,
Tund laisalt tundi saatis pikas sabas:
Ju tuuled kallistasid sügisleske
Ja igawusi hingas kaewik rabas.
Preludiume wiimseid linnud hüüdsid,
Mind tardumusest nagu kutsu püüdsid.

Täis sõin kord keha nagu boamadu,
Weel haisesiwad näpud hapust räimest;
Ka haises paber — kuulutustesadu,
Kus otsiti küll tuba, lehma, wäimeest. . .
ka „Nolly“ kirje palus selles mõttes. . .
Mul kargles süda tinti, sulge wõttes.

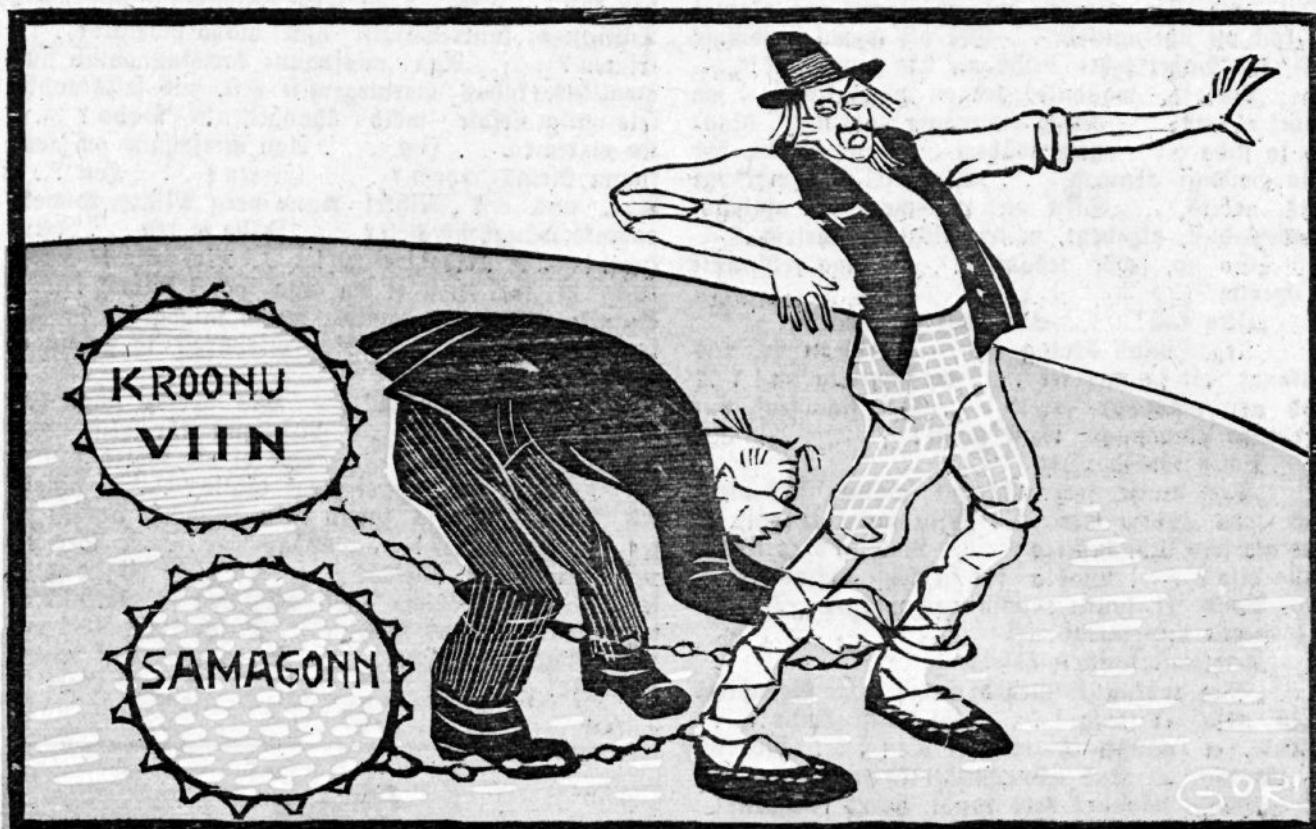
Ta kirje soojemaid mult mitu puuda
Sai pika wabadusesõja kestel.
Nii „palawalt“ ei enam laulda suuda!
Ka „kuumust“ tundsin igal tema westel,
Et Nellit lõpulikult omaks wõita,
Nõu walmis — Tallinnasse frondilt sõita!

Kuid . . . rabas mind kui Wene sõjakohus!
Mu Nelly — puine, wastik köögikaru:
Pää punane ja rinnad, põsed lohus,
Kostüüm kui Rääsa sepa põlle-naru . . .
Kui sõstra põdsast wäände tapuwarwad,
Tal wälja saapaist wahtisiwad warwad.

J. Höbelaisk.

De jure alkohol.

„Oota, oota, ma panen su teise jala külge ka kindla pommi, siis sa ei tuigu enam ja wõid julgesti ise seista!“

Wäikesed mõistujutud.

Ena õpetus.

„Kelle juure pean ma õppima minema, et targaks saada?“ küsis üks rongapoeg emalt.

See vastas: „Niisama tarkade kui ka lollide juure, et sa tarkadelt lollust ja lollidelt tarkust wõiksid õppida!“

*

Kull ja laululind.

„Mis ma sulle paha teinud olen?“ küsis üks väike laululind kullilt, kui see ta turjast kinni nabis.

„Rumal küsimus,“ vastas kull. „Mis sa siis mulle pidid tegema? . . . Ma püüdsin su selleks kinni, et ära süüa!“

*

Imestus.

„Küll wõis suure rahwaste rändamise ajal postiljoni amet raske olla!“

*

Üliõpilane (wõlgnikule, kes asju üles kirjutama tulnud: „Olge lahked, wõtke platsi! . . . See on ka ainukene asi, mis te mult wõtta wõite!“

*

Meie kirjanikud.

„Täna olen ma õieti produktiivne olnud — kakskümmend lehekülge luuletusi olen ma maha tõmbanud ja kaks peatükki oma uuemat romaani plotskiks keeranud!“

*

Imelik loodusenähtus.

„Küll on Pirital imelik wastukaja! Waevalt sain ma eesel karjuda, kui hea lops mul wastu kõrwu lendas!“

*

Wanad tuttawad.

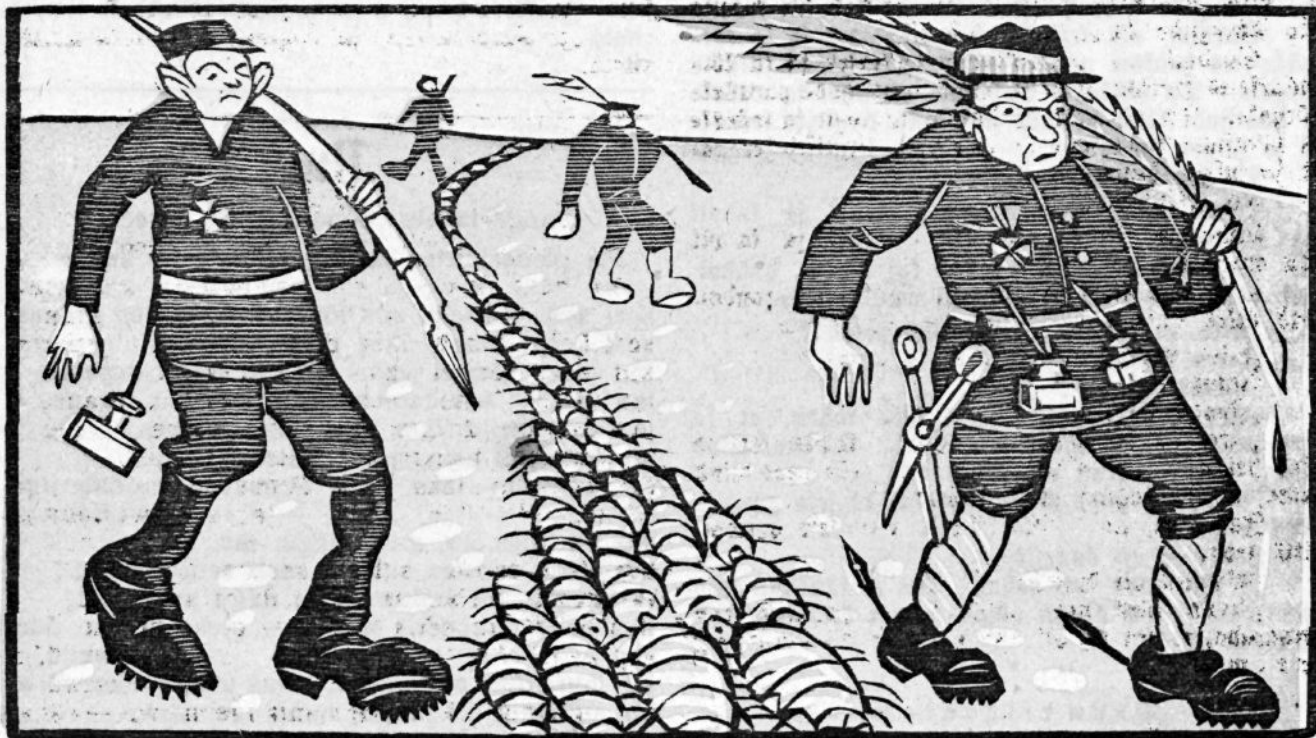
„Wabandage, teie nägu tuleb mulle tuttaw ette! . . . Kas mul mitte õnn osaks ei ole saanud teiega juba waremalt koos olla!“

„O ja! Muidugi, muidugi . . . Ma lõin ju minewal aastal Sadama waksalis teil kolm hammast kurku!“

*

Esimesed sõjawangid uult frondilt wiidakse „Päewalehe“ ülemjuhataja juure ülekuulamisele.

Äripäewapiltline üleswõte. Niisama naljawiluks. Mõtet netu.

Õpetus.

Kui õpite, lapsed, studentidega,
ärge koormake endid momentidega,
ega päid Hamlettide, Kantidega,
ega kuningate ja presidentidega,
ega merede ja kontinentidega.
Ka ärge te waielge opponentidega,
kuid kawalust tarwitage konkurentidega.
Kui lõpetate kursi dokumentidega
ja lähete teenistusse patentidega,
siis ärge „kurameerige“ dotsentidega,
waid ümbritsege endid agentidega.
Juttu kaunistage ikka komplimentidega
ja olge heas wahekorras walitsuse klientidega.
Trööstige nende naisi instrumentidega
ja ämmasi armu sakramentidega,
siis makstaks teil tagasi protsentidega,
ja teie mundrid ilustaks ornamentidega.
Ja kui arstid, kes töötand diwidentidega,
teid sarnastawad oma patsientidega
ja kurnawad medikamentidega,
siis popp teile laulab regentidega
ja hauakõnet peawad daamid assistentidega
ja teie haud kaunistaks monumentidega. A. a.

*

Ei igast õiest wilja saa,
ei igast kirjutajast kirjanikku ka,

ei-konna igast kudeksest,
ei abielu igast suudlusest! S.

*

Mees on sõna, naisterahwas — sõnaraamat.

*

Ajakohane reklaam.

„On need munad ka wärsked?“

„No mis te arwate! Telefoni teel tellitud
ja õhupostiga Soomest siia saadetud!“

Itowellid.

© ori.

Ceskujulif ametnil.

Itaalia taewas on finine kui ultramarini
naer ja õhtud Sorento kallastel on wäikesed kui
kõikla sõra Abruzzi koopalooftiri altari.

Ja Ave Maria nutwad noodid, tungides läbi
karnewali orgiast, teewad kurwaks pajazzo.

Ja inimene on pajazzo.
Gudovico Dardanelli oli ametnil ja ta oli
trun ametnil.

Ta austas oma ülemust ja kõige pealt finior
Sardinit, sest see oli ta otsekohene ülemus.

Itaalia taevas on sinine kui ultramarini naer ja õhtud Sorento kallastel on waitfed kui lübnla lõra Abruzziide koopakloofri altariil.

Sardini oli leikmistes eluastates ja ta kõr-wadärsfetes juulste usfides wõis juba hõbe parallele märgata. Ta abitaasa Bellamia oli noor ja wärske kui hõotfindi lõhn ja taile meeldisid kirglised serenadid ja julged huuled.

Ta pettis oma meest.

Budobico Dardanelli oli ametnik ja ta oli trau ametnik.

Ta naine oli noor ja ilus kui libisew gondol. Kord ütles Budobico Dardanelli oma naisele;

„Nita, ma tahan, et sa mind petad!“

Naine kostus.

„Budobico! . . .“

„Ara räägi wastu! . . . Ma tahan, et sa mind petad! . . . Saad aru? . . . Sa pead mind petama, muudu lahtun ma sinust!“

Ja naine, noor Nita, ilus kui libisew gondol, pettis teda.

Budobico oli õnnelik

„Müüb olen ma rahul. Ma ei suutnud seda kannatada, et ma õheski esfas o m a ä l e m u f e s t p a r e m olen!“

*

Truu riigialam.

Kara-ben-Hip talutati jätaganide wahel ülemkohtuniku ette.

Ülemkohtunik oli tõsine mees. Ta pea oli paljas nagu elewandikihw ja ta nägu oli külm ja kaastundeta.

Ülemkohtunik oli tõsine mees.

Ta lõi seaduseraamatu lahti ja lõnas mono-toniselt:

„Kara-ben-Hip, sa oled surma mõistatud! Tunnistuste waral on kindlast tehtud, et sa ennast suuremaks oled pidanud kui sultani. Siin on re-wolwer, seal on kuul sees ja sellega pead ja oma elu lõpetama. Selle täidesaatmiseks annan sulle kolm päewa aega!“

Kara-ben-Hip talutati jätaganide wahel wan-gikotta tagasi.

Kolme päewa pärast awati wangikoja uks. Kara-ben-Hip lebas loikas ja sülgas lakke.

„Kolm päewa on möödas, miäpärast sa ennast surmanud ei ole?“

„Seda ütlen ma sultanile. . . Wiige mind sultani juurde?“

Ta wiibi sultani juurde.

Ta lastis sultanile kuuli rindu. Siis ütles ta walju häälega:

„Müüb näete, et see wale on, et ma end sul-tanist suuremaks olen pidanud. Mu: oli üks ainus kuul, kuid seda ei wõtnud ma mitte omale, waid hõidfin sultanile!“

Kohtunik kummardas süüdlaselt.

„Wabanda mind, Kara-ben-Hip, et ma sind esjata süüdistanud olen. Müüb näen ma, et sa

armastus ja lugupidamine sultani wastu tõesti suur on. Anna mulle mu elusis andeks!“

Ja Kara-ben-Hip sai lugupeetud meheks termes riigis.

Mu.

(Pange tähele: sonett, mitte korsett.)

Ma päiksekiirtes sohwal mänglesin kui edew

seal akki tõsiseks siis tõmbles minu näu grimas, kass,
sest keegi õrnalt ukse pihta koputas,
kui oleks sõrmei wahel tall üks sulest wasaras,—
mu „sisse“ hääldamise peale üks siis awanes,
ja silme territorium ühtepuhku laienes,
mu kabinetis astus plika, õitsew iludus, —
et segamini läks kõik Pegasuse mõõbleritud wurluus,

see oli alles ilu, mida nägin ma,
kas minu roostes suleots saab seda jutusta;
ta jalaaste oli wõluw, kiire nagu kuulilend,
üks pahe okupeeris mind, — oleks ta mu õde,
wend,

kui purustud pärlmutter, säras tema juuksewärw,
kui pillikeel oli pingul minu iga närw, —
ta warbad, warbawahed luuleliselt lõhnasid,
mu pilgud oma karkusi sealjuures wõrdlesid,
ta pea, nagu kookuspähkel pahempidi keeratud,
ja kael kui sorupudelil nii sileks walatud, —
oh, need rinnad, nagu „Kusnetsowi“ alustass,
ja kehapoose nagu warblast hiiliw kass,
ta kõrwad imepisiksed, kui Saksa hõbepenn,
ja nina, tõeste just kui minu kõige suurem
winn, —

neil silmadel wist oli oma tuhat wolti sees,
sest minu organismus juba ammu mässas, kees,
ja suu, see oli nagu praegu lahtilõigatud,
rida helewalgeid hambaid ilustas seda suud, —
need huuled, olid punased kui tilguksid nad
werest,

üks mušu, — nagu Asti kõne käis mul läbi
kerest;

ma sohwal lasin brückeresse, ja imetlesin sedasi,
ta aga nagu kaugusest ükslugu tuli edasi,
siis wiimaks kinni wajusid mu päewalgust kart-
wad jäud,

ja ära sekwestrerisid mind weidrad unenäud, —
seal akki karjuti: „Maast lahti, ülesse!“
siis ühe hiigla hüppega end aasin jalule,
weel ilmuwusest keeletu, ma õerusin uneluid,
sest keegi roosteshealega ütles wälja minnes:
„Metsa lähte raiuma puid!“

August Brawó.

Kindrali tööpäew

Mõnedes ringkondades liikuda mõte kindralitele mõisaid anda.

„W. Maa.“

Kindral seisab oma mõisa trepil ja kõristades kornustega seletab trepi ees seiswatele tööliste tähtsahäälega tööd korda.

„Disipliin — see on peaaft,“ hüüab ta. „Ihna disiplina ei saa meie kuigi kaugele. Kõik peab kindla korra järgi käima, olgu see kroonu teenistus, naisewõtmine, põllutöö või muud. Ja kui lisaks sellele wõtta weel uuema aja tehnika, siis wõime saawutada hiigla tagajärgi, nii et põllutöö vähemalt kümme korda enamini on lõpetud, kui mujal, kus disiplina ei ja tehnika töötatse. Aga ta poliitikat ei tohi ajada. See on wäga kahjulik tööd juures! Inimesele tekitab pähe määsulised mõtted ja ta jätab oma tööd lohatse, tuues kahju terwele riigile. Täpnealne sõnakuulmine, disiplina, poliitikaft eemale hoidmine ja tehnika — see on, mis meid alati kindlalt jalul hoitab! — Ja nüüd siis kindla korra järgi kõik oma tööle! Ümber pöörb, samu mars! Üks — kaks — kolm! Üks — kaks — kolm! Pahem! Pahem! Kes põrgu seal walesti astus, tulne silt! . . . Üks — kaks — kolm. . . Pahem! Pahem! . . .“

Mehed sammuwad tallide juure, wõtawad kindrali komando järgi hobused ja sammuwad põllule.

Algab kündmine. Kindral juhatab.

„Hei, see hobune ei sammu dieti! Üks — kaks — kolm! See hobune ajab jalad segi! . . . Tpäi, pagan, käll on rumal loom! . . .“

Kindral leiab, et tööd küllalt edukalt ei lähe.

„Kui suurepäraliselt suurtükki kuulid maad kündsid, tuleb tal meele „Muda pangad aina lendasid!“

Kindral komandab:

„Töö — rood, seisa! Ümber pöörb, koju — mars! Üks — kaks — kolm, üks — kaks — kolm! Pahem — pahem! . . . Hobused suurtükide ette rakenda — mars! . . . Walmis? . . . Suurtükid wäljale wii — mars!“

Suurtükid sõidawad müriinal põllule. Seal lasab kindral nad üles seada ja täis laadida.

„Botarei — tuld!“

Suurtükid, märisewad. Muld keeb.

„Weel korb — tuld!“

Tunni aja pärast on põld küntud.

Kindral lasab suurtükid togasi wiia ja käsutab tankid kohale, — maad on äästatata tarmis.

Müriinal sõidawad tankid kohale. Wihaselt tormawad nad ülesküntud maapinnal, liisudes oma all laiafs iga mullapanga.

Kahe tunni pärast on põld äästatud.

„Lennumasinad kohale!“

Nüüd algab külmamine. Oh! on kirju langewatest wiljateradest. Poole tunni pärast on wilt külmatud.

Lõuna on läte jõudnud.

Kindral komandab:

„Maha ist! Seib lotist wõt! Noaga lõit! Suhu „pisi“! Maa neel! . . . Kes põrgu seal weel kugistab? . . .“

Kõik läheb kindla korra järgi. Meeste seas wa'itseb kõige kindlam disiplina.

On lõuna sööbub, leiab kindral, et tarmis on joost uut põldu walmistada.

Selleks tuleb sealt wesi wälja la'ata

„Jooksutraamid sohu lõmb!“ komandab indral. „Ei, stop — jäi! . . . Põgistame tankidega joost wee wälja . . . Tankid — ümber pöörb — sohu mars!“

Tuifates tormawad tankid sohu. Wesi teeb ja kibiseb tankide liisumise all, aga ära ei lae.

„Stop — pea!“ hüüab kindral. „Tarmis on karmimad abindub tarwitusele wõtta Soo põlema pisi! . . . Ei põle, raip? . . . Noh siis — aut maa siise kaew, wesi sinna siise last!“

Maa siise kaewatasse hiigla aut; tööst wõtawad osa maauristamise masinad.

Wesi juhitate auku. Warsti on soo kuim, kuna tankid sealt weel wiimase niiskuse wälja suruwad. Soo küntakse üles, äästatatakse ja külmatakse wiljaga niisama, nagu eelmine põld. Et tööd lõpuni weel aega, lasab kindral tankidega tüki metsa maha murda. Nüüd weetatse lennumasinatega ära, künnud lastakse miinidega õhku.

Kahetsa tundi on täis. Tööpäew on lõppenud.

Ümber pöörb, koju mars!“ komandab kindral.

Üks — kaks — kolm! Üks — kaks — kolm! Pahem! Pahem! . . . Kes põrgu seal walesti astus, tulne silt! . . . Üks — kaks — kolm. . . Pahem — pahem!“

Kindral pühib näolt higi. Terwe päew libedat tööd — seda juhtub isegi lahingus horma. Aga tööd on hilgawalt ära tehtud!

Kindral pühib kannulised mullast puhtaks, seab lotarde müsti ees otse ja sammub tööliste järele koju poole.

Ed. Kroonia

Rahwuswaheline weinikeller.

Prantslane joob shampanjeeri,

shampanjeeri — ja!

Ja sakuskaks konna koiwi,

konna koiwi — ja!

Sakslane, see pumpab õlut,

õlut pumpab — ja!

Ja sakuskaks „leberworsti“,

„leberworsti“ — ja!

Itaallane, see trimpab cherest,

trimpab cherest — ja!

Ja sakuskaks makaroni,

makaroni — ja!

Inglane, see rüüpab whiskit,

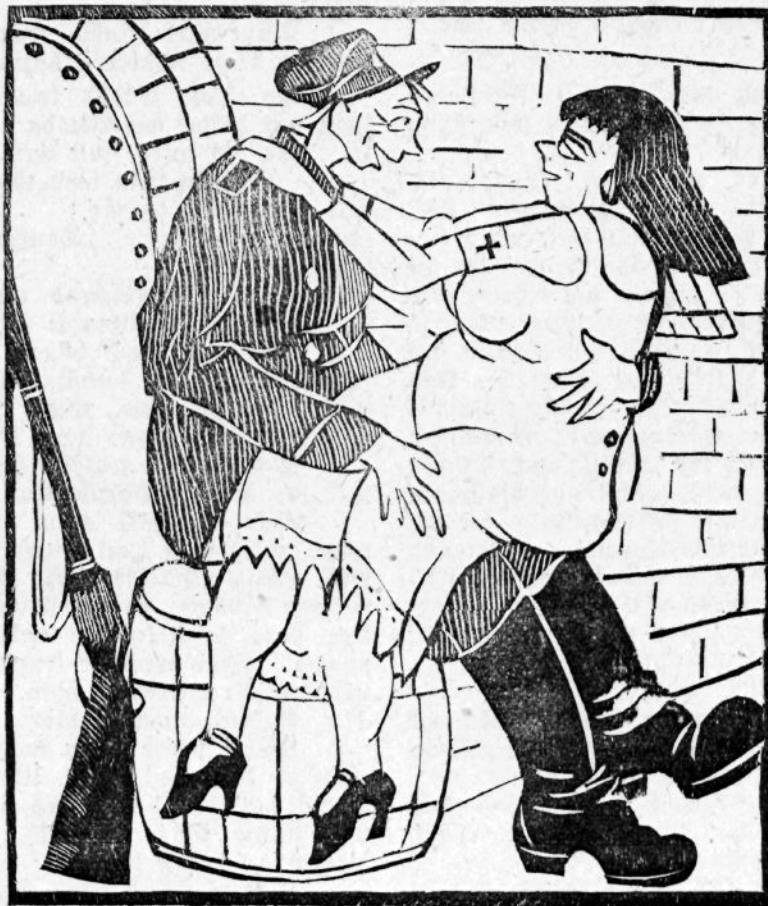
rüüpab whiskit — ja!

Ja sakuskaks puddingit,

puddingit — ja!

Kewadine armastus.

(Tragi-poes.)

Wahipostil seisis sõdur
 püssirohu aida juures.
 Mõõda läks halastaja õdur,
 nägi poisil pale mures.
 Astus naerdes poisi juure,
 istus julgelt poisi sülle,
 ütles: „Kadugu su mure,
 anna kuumalt musu mulle!“

Ameriklane wiskab groggi,
 wiskab groggi — ja!
 Ja sakuskaks boiled beefi,
 boiled beefi — ja!

Eestlane, see pumpab puskari,
 pumpab puskari — ja!
 Ja sakuskaks samogonni,
 samogonni — ja!

—x!

„Moodid“.

Ajaratas wäntab, wäntab;
 Torust jookswad uued lood.
 Ilma aju jandab, jandab,
 Kaswab moodi järel mood.
 Wanast oli raha kallis —
 Paberit sai raha eest,
 Nüüd on jälle paber kallis —
 Paberit saab rahadest

Mõned jääwad samogonkast
 Purju päris tõesti.
 Mälestused hobukonkast
 Mõjuwad ka samuti.

Kewadine armastus.

(Tragi-poes.)

Poisil rindus tõusid tuled,
 Ja ta huultel surus huuled,
 aga palaw musu oli,
 põletas kui ääsi tuli.
 Püssirohi plahwatas
 ja kõik puruks kähwatas!

Hullemini keeluseadus
 Rabab, minnes lööminguks,
 Nii, et lõpeb otsa teadus,
 Leidmata jääb kodu uks.

Kena mõte tuli pähe
 Inimestel sürra nüüd,
 Sest et puhast leiba wähe,
 Teistel selle poole püüd.
 Ehitawad puiest särke,
 Soojushindu kruuwiwad,
 Andwad wiimse päewa märke
 Ning habemesse naerawad.

Küsis Jüts kord: „Armas papa,
 Miks on Eestis saks ja juut?
 Miks neil meestel kõik on waba,

Miks meil wesised on suud?“
 Isa wastas: „Armas Jütsi
 Olema peab saks ja juut.
 Muidu ei mõistaks tõsta mütsi,
 Muidu puuduks meil walut.

Kui sa tunnend armu tusku,
 Wirus kardad suuri täid;
 Ära tunnista siis usku,
 Aeg tõi wõtteid odawaid.
 Ajalehe kaudu Malle
 Leia, — lõpp saab muredel . . .
 Wäga hääks te'i selle meele,
 Kellel juba kured teel. H. Bl.

Tunnike rändamiseteed pealinnas.

Aeg soowe uusi himutelgedele kääris:
 Ta ideali püüdma sundis mind hetääris
 Ja kihutas mind jooma „plekitõbe“ õhku
 Ning omandama „Siuru“ wananenud põhku.
 Nii sündis, et kõik ära takistused wõitsin
 Ja purjupaadil — „Suslal“ siia sõitsin.
 O, kuis ma rõõmus nähes sind, mu Lindanisa!
 Su kallistustes uppumas ma pole wisa:
 Paar saapaid päewas tallan Wirufriendil läbi!
 Ei restoranid, söögisaalid tee sul häbi:
 Kui külalist mind „karakuga“ wõtsid wastu,
 Et julgem pärast wõitlustesse astu . . .
 Hääs „kursis“ „Grand Marina“ leidsin ruttu üles,
 Kuid wastik tundub mulle juute, tiblakeste süles.
 Ma katakombaid kaudu rüselen „Passashi“,
 Siin hästi toimetakse närwide massashi . . .
 Weel pole hilja, wõin „Estoniasse“ sörki,
 „Oneginis“, et kuulda meeste lõua-wärki.
 Kõik „какъ no маслу“ wajus üle püüne ääre,
 Kull korra komistas ja murdma pidi sääre . . .
 Weel teadmata, kas Hindrey „peensust“ seda
 märkas,

Ta kull just „tukatusest“ ülesse siis ärkas . . .
 Mis waimustaw on turu, Wiru „idealis“ —
 Ma seda leidsin „Walwaja“ ja Mundi saalis.
 Tants ääreni seal täitis minu hinge waasa
 Ning ära minnes kahtlase sain pika kaasa . . .
 Ah, unus küll, et uurisin ka Kogu teadust!
 Seal arutati õnneks pikka keeluseadust:
 Kukk (Ast niisama) käskis „tipsu“ rohkem anda,
 Et „põllumees“ ei suudaks wõistlust enam
 kanda!

Kuid Ernitsale, mis küll tulnud hinge, pähe?
 Ei „rohtu“ sissewõtmiseks ta soowi tilka näha!
 Küll woolas kantslist asja poolt ja wastu sõnu,
 kuid ringiwahtimine pakub rohkem mõnu.
 Näen — orjus saadikutel wiinud peast karwad,
 Weel laisematel kuklataga mõned harwad.
 Kui elupoolile aeg üllatust ei kerii,
 Wõib olla, warsti jatkan omi muljeteri.

J. Höbelaisk.

Serge ja raske kunst.

(à la Joh. Awit.)

Mitte midagi — ei ole kunst, aga waat' on
 kunst: mitte midagi teha ja seal juures rikkaks
 minna.

Ega elada kunst ole, aga peale surma üks
 minut elada, — on kunst.

Ega kahewõitlust kunst ole pidada, aga mehi
 leida, kes ta läbi mängiwad, — on kunst.

Raha järel teha, ei ole kunst, kuid järel teh-
 tud leiwatsekkidega suhturt tuua, — on kunst.

Veiwatsekti omandada, ei ole kuigi suur kunst,
 kuid tuulese ilmaga poest ära tuua leiba, — on
 kaunis kunst.

Täid tappa ei ole kunst, aga ise üks suur täi
 olla, — on wist itka kunst, . . . mis?

Rahast wälja anda ja trükkida, ei ole kunst,
 aga nendest pifa peale „suppi“ teeta, — on üks
 ojaw kofka kunst.

Waletada ei ole kunst, aga nõnda õigust rää-
 gida, et teised waletama hakkawad, — on jälle
 kunst.

Kongressja pidada ei ole kunst, aga walitjuse
 ja raudteelaste „palgatarif“ kottutõlasse wita, —
 jaab suur kunst olema.

Mitkäämatju anda pole kunst, kuid seda mitte
 wastu wõtta, — oli juba tsaari ajal kaunis riant
 kunst.

Kirjutaks weel, ega see kunst ole, aga siis ka
 weel kirjutada, kui sul juba . . . no jah, seal ta
 on, sedasi edasi kirjutada — on juba kunstide kunst!

Serge ja raske kunsti atlet:

August Brawò.

Posta surma puhul.

Ripped-näpped.

Enamlane: „Tshort paberi! Olets wõinud
 itka selle rahuga weel natutene wiivitada. . .“

*

Maamees: „Noh rahuingel on küll puhama
 läinud, aga rahupii on meil alles. . .“

Juut: „Waat' itlep minu, itlep minu: är
 tegep rahu! Waat Jummal ei olep ka sellega nõus
 — Posta peale oma töö är surep, aga minu elap
 peale oma töö itka edasi! . . . Är tegep rahu!“

*

Walitjus: „Meie diplomaatikale on antud
 suur kõrwalops. . . Ei tea, kas surma mitte kahe-
 wõitlusele lutsuda?“

*

Wjutaw Sigu: „Veina tundemärgiks wõikime
 mõni aeg endi foosolekutel ilma lohinguteta asju
 ajada. . .“

*

Wäljamaa: „See Eesti on meile palju pea-
 walu walmistanud! Oma diplomaatikaga tahtis ta
 meid peaaegu üle kaaluda! . . . Aga nüüd on
 meil põhjust de-jure'ga natutene wiivitada. . .“

Mis on naine?

Mõttetark:

Eks inimene seisa koos, see teada, kahest
minast.
Üks mina waimline ja teine mina lihast.
Kuid naisel minasid on kolm — ei ole min-
git teha sinna! —
Üks waimline, üks lihane ja siis weel — mehe
mina!

*

Õigusteadlane:

Me teame, et paganatel orjaks oli naene,
ta elu oli wilets, ränk ja waene.
Kuid nüüd kultuura häwitand kõik selle paha
ja orja ahelad ka naese ümbert kiskund maha.
Ja nüüd on naesel õigused kõik nii ja na
ja abielus üheõigusline äriosanik on ta!

*

Arwuteadlane:

Naene on see arw, mis midagi ei ütle üksi
olles,
kuid teise kõrwal saab kätte tähenduse alles.
Ta tihti mehe lükkab oma kõrwalt ära,
et rohkem helkida ja laial' heita sära,
kuid eksib ja jääb täitsa tähtsuseta ta
ja ei saa isegi murdnumbrina tarwitada teda.

*

Ametnik:

Naene, see on ülemus, kuri, tige, paha,
kuid ta siiski hea töö eest annab wahel rindu
raha.

Ja niisama tasapisi altkäe wahel ta
wõrastele neid lizenza jagab wälja ka!

*

Suurtükimees:

Naene see on pomm, täidet gaasiga,
ja nii wäga kerge on ta lõhkema,
sellepärast tulega ta juure ärge minge,
sest ta kohe lõhkeb siis ja häwitab te hinge.

*

Kaupmees:

Naene on üks siitsi sort, mis kord ka oli
moodis,
kuid mis liiga kaua juba hoitud warjul poodis.
Ja nüüd hind tal langenud ja wäärtus kadund ka
ja ei taha ükski teda, ei ka maksuta! —x!

Kewade lähenemisega algawad ka kewadised tšõd.
Wanad pligad paikawad hoolega südameid, sest kes teab,
missuguseid kawaleera eestulew suwi jälle toob!
Jõudu tööle! Päästke wanawara, ärge laske seda
kaduma minna.

Koran.

(Moodne „sonett“.)

Ma korani, nii paksu, lehitsesin.
Mull' meeldima löi tema armu-müütus,
Kui wõitude triumfi pühitsesin
Ja lahkus hingest tunniks maine tüütus.

O, prohwet neile naisi lahkelt jagab.
Kes ikka teda suureks tunnistawad!
Ju naisi, uhkeid, igas telgis magab
Ja haaremites nümfid unistawad . . .

Hea tunda ennast Muhamedi peres:
Nii kõdistaw see tunne kuumas wõres!
Kus iial heidad — lõuna naisi, pruune

Ju nopic nagu walmind roosiõune.
Nii kõnnin õite radu, roose tallan
Ja liha-himu wiina hinge kallan.

J Höbelaisk.

Raske koorem.

Kajakas: „Maallitlastel on praegu kõige raskemad elutingimised. Nemad kannavad oma seljas kõige raskemat koormat!!“

Järgmine „Meie Mats“, nr. 58 ilmub laupäeval, 27. märtsil.